

به پیشواز اول می روز جهانی همبستگی طبقه کارگر

امسال در حالی به استقبال اول می روز بین‌المللی همبستگی طبقه کارگر می‌رویم که نظام سرمایه‌داری جهان را بیش از پیش به باتلاق فقر، ناامنی و تخریب محیط زیست برای کارگران و اکثریت مطلق باشندگان آن تبدیل کرده است. از عقب‌افتاده‌ترین کشورهای سرمایه‌داری در آفریقا و آسیا تا پیشرفته‌ترین آن‌ها در اروپا، استرالیا و آمریکا دولت‌های سرمایه‌داری، برنامه‌ی جز خصوصی‌سازی و ریاضت اقتصادی که حمله و تهاجم همه‌جانبه به زنده‌گی بخور و نمیر طبقه کارگر و زحمت‌کشان است، ندارند.

سیستم برده‌گی مزدی، با این عمل‌کردش، امید بهودی و تغییر اقتصادی و سیاسی را در چوکات نظام موجود از آحاد بشریت گرفته، و موجب اعتراضات همه‌روژه مردمی در تمام کشورها، از فرانسه و بنگلادش تا آمریکا و کشورهای آفریقایی گردیده است و جنبش‌های بزرگ نه، به وضعیت موجود را با شعارهای نان، آزادی و کرامت انسانی، شکل داده است.

افغانستان در قطار لیبی، سوریه، عراق، سودان، سومالی، فلسطین، ایران، پاکستان و... بدترین قسمت‌های برزخ جهان سرمایه برای توده‌های فرودست و کارگران دنیا است. تقابل منافع دول امپریالیستی و قدرت‌های منطقه‌ی در این کشورها و بالاخص در افغانستان چهار دهه است که با جنگ‌های تباه‌کن، علاوه بر ویرانی خانه و کاشانه مردم روزانه صدها انسان از زن و مرد - پیر و جوان را به خاک و خون می‌کشد.

فرایند سرمایه و نظام سرمایه‌داری در جهان و افغانستان، به وضوح نشان می‌دهد که صلح و جنگ ابزارهایی اند برای تولید و باز تولید سرمایه و انباشت سود مضاعف برای اقلیت سرمایه‌دار و تحمیل نکتب و فقر و گسترش جهالت مذهبی برای طبقات پایینی جامعه، به این صورت است که امپریالیست‌ها، خشن‌ترین و خون‌آشام‌ترین نیروها به نام‌های مجاهدین، طالبان، القاعده، داعش و... را با حمایت‌های بیدریغ مالی و نظامی برای غلبه بر رقبای شان، برگرده مردم سوار می‌کنند؛ و هرگاه منافع شان ایجاب نماید، برای مهار کردن دست پرورده‌گان شان، ائتلاف‌های بزرگ جهانی را زیر نام دفاع از دموکراسی، حقوق بشر و تمدن به راه انداخته و جنگ‌های بزرگ و تباه‌کنی را سازمان می‌دهند و دمار از روزگار ساکنین این سرزمین‌ها کشیده و خانه و کاشانه آن‌ها را به ویرانه مبدل می‌نمایند. بدین ترتیب دیده می‌شود که صلح برای سرمایه‌داری نه ایجاد یک فرصت پایدار برای رفاه و شگوفائی جامعه، بل گردن نهادن مقطعی است در چهار چوب توافقات سیاسی برای رفع تضادها و کشمکش‌های ذات‌البینی کشورهای سرمایه‌داری.

کارگران و زحمت‌کشان افغانستان همانند هم طبقه‌ی‌های شان در بسا نقاط جهان، به دلیل پراکنده‌گی، عدم تشکل و مهمتر از همه عدم خودآگاهی طبقاتی بار کشته‌ستم، فقر و گرسنگی، محرومیت‌های اجتماعی، عدم دسترسی به درمان و مسکن، جنگ‌های خانمان‌سوز، زن‌ستیزی، جهالت مذهبی و قومگرایی و مهاجرت از سر اجبار را که نظام سرمایه‌داری بر جهان تحمیل نموده است، به دوش می‌کشند.

بدین جهت سازمان سوسیالیست‌های کارگری افغانستان، از اول می که روز همبستگی و اتحاد جهانی طبقه کارگر است به عنوان روز تجدید تعهد برای مبارزه در راه همبستگی، اتحاد، تحزب و خودآگاهی طبقاتی کارگران و زحمت‌کشان افغانستان، به منظور براندازی مناسبات ظالمانه و غیر انسانی سرمایه‌داری و برپایی جامعه فارغ از ستم، تجلیل به عمل می آورد.

سازمان سوسیالیست‌های کارگری افغانستان به عنوان یکی از گردان‌های رزم طبقاتی و پیشرو طبقه کارگر، از تمام مدعیان مبارزه برای رهایی از وحشت و بربریتی که چهل سال جنگ، به دست سیاه‌کارت‌ترین و عقب افتاده ترین نیروها و حمایت کشورهای بزرگ سرمایه‌داری جهانی و منطقه‌یی، بر مردم تحمیل نموده‌است، صمیمانه و مجدانه می‌خواهد تا برای بیرون رفت از وضعیت فوق‌العاده حساس و دشوار امروزی که بار دیگر امپریالیسم آمریکا به دلیل فعل و انفعالات داخلی و منافع استراتژیک جهانی اش همراه با ایادی محلی و منطقه‌یی خود، زیر نام صلح فعال شده و طی دیپلوماسی پیچیده و پنهانش، قصد بازگشتاندن دو باره طالبان به قدرت را دارد، متحدانه عمل نموده، جنبش وسیع «نه به صلح ارتجاعی!» را از طریق ایجاد شوراها و نهادهای کارگری و مردمی در شهرها و دهات، سازمان داده، شرایط مداخله‌گری فعال کارگران و مردم را برای قطع جنگ و آوردن صلح و تغییرات بنیادی به نفع زحمت‌کشان، پدید آورند.

زنده باد اول می روز جهانی طبقه کارگر!

به پیش به سوی سازمان‌یابی کارگران!

زنده باد سوسیالیسم!

سازمان سوسیالیست‌های کارگری افغانستان

۲۸ اپریل ۲۰۱۹؛ ۸ ثور ۱۳۹۸